

За межами двадцятого століття

Микола Руденко

За межами двадцятого століття,
Коли небесного Отця рука
З материків повимітає сміття, —
До неба звернеться душа людська.

Живого Бога — не якісь химери —
Побачать люди крізь сувої мли.
То буде час — як на початку ери,
Коли творці евангелій жили.

Крізь падолист людський, крізь голод, холод
Туди пробуються з нас лише оті,
Кому дробив кістки кривавий молот,
Хто мав доволі гарту у житті.

Науки прийдуть зовсім не для того,
Щоб жити запереченням слизьким.
Наука доведе реальність Бога —
Він стане зрозумілим та близьким.

Не на колінах розмовляти з Богом
Людина буде, а на повний зріст.
І Всесвіт храмом стане. А порогом —
Трап до ракети,
Міжпланетний міст.

Дротам колючим і тюремним ґратам
Не вийти на священні береги.
Можливо, Бог із батька стане братом
І ми збагнемо,
Що й самі боги.